

Патријарх Порфирије на Божићном ручку са бескућницима и корисницима Црквене народне кухиње ВДС

Разговарајући о најразличитијим темама са бескућницима током празничне трпезе Патријарх је беседио и рекао:

„Сви смо ми, само слаби људи, сви смо слаби и немоћни, без обзира да ли неко има у овом свету пролазном, и у људском животу – кратком и пролазном, неку позицију, неко место, и мисли да има некакав значај, славу, паре, моћ. Све то суштински је краткотрајно и ништа не значи. Оно што значи, што је суштина и основ – јесте да ли смо разумели да нас Бог воли, и да је увек са нама, и да ли смо разумели да не треба много, само једно „Господе помилуј“ , и једно смирено „Господе помози, Господе просветли моју таму“, па да одједанпут, без обзира где смо, шта смо, колико имамо, колико смо познати, разумемо да, налазећи се у руци Божијој, у Његовој љубави, ми већ сада и овде можемо да будемо мирни, да имамо радост, да осећамо лепоту, зато што све то не зависи од онога што је спољашње, не зависи од онога што људи сматрају да је важно, него зависи од тога, да ли смо видели да је Бог са нама, да нас воли, и да ли ми хоћемо да одговоримо на ту Његову љубав. Тако да је

богатство не само то што је пролазно, него богатство има другачији садржај, од садржаја који богатством сматрају људи од овог света. Сама реч „богатство“, у тој речи постоји Бог, значи – богат је онај који разуме да је Бог у њему, и који има Бога. Наравно, Бога има свако, зато што је свако Божији, али то да смо Божији зависи од тога да ли разумемо то, или, неразумевајући, хоћемо да нађемо Бога у нечему где Бог не постоји.

Божић је диван празник, Божић је дан када треба да се концентришемо на догађај који славимо. Замислите ви како је то, каква је то љубав Божија, Ко је наш Бог, да је он постао један од нас и да од самог Рођења је прихватио да буде одбачен, да буде прогањан, да страда, да би учествовао у свему ономе што и ми пролазимо као људи, и да би учествујући у томе могао да нас изведе на раван у којој нема ни бола, ни страха, ни уздисања, ни плача, ни туге, него је само радост. Дакле, важно је веома, да колико год да нам је тешко, колика год да су искушења, колики год да су напори потребни да учинимо, колико год да невоља треба да потрпимо, важно је да никада не оставимо Бога, да никада не оставимо Христа, да га не заборавимо, и да се потрудимо да нам Он буде најважнији. Ако нам Христос буде најважнији, верујте, и истрајемо у том свом ставу и одлуци, да ће пре или касније, ако издржимо и истрпимо, доћи лепота и радост за какву нисмо ни слутили, ни замишљали да може да постоје, коју не може нико да нам одузме, не може да се смести ни у какве категорије, параметре, мере од овога света – не можемо да је задржимо у себи, делимо је са читавим светом, и људи не могу да разумеју то. Не могу да појме како је то могуће, да ми, обични, можемо да имамо такву и толику радост, а да они неки велики, моћни, имућни, стално имају бригу, стално имају незадовољство, стално имају страх, стално осећање несигурности. Једина сигурност је кад разумемо шта се десило на данашњи дан. Замислите нашег Бога, Сина Божијег, долази у овај свет, постаје један од нас, и кад се Његова Мајка порађа, како налазимо у Јеванђељу, није било места да се она породи тамо где се други порађају, него у штали, у јаслама. Дакле, за Њу није било места, за Бога нашега, свет и људи – ми, смо често такви да не видимо ту бескрајну љубав Божију, то да је Он увек са нама и на нашој страни, и чак Му нисмо дали простора да се роди као остали људи, него је био потпуно одбачен, маргинализован. Родио се у штали, у јаслама, и опет, не само да није променио Свој однос према нама, не само да није одустао од љубави у односу на нас, него нас је још више заволео, до мере да је после прошао страдања, и крст, и распеће, и смрт.

Дакле, све оно што је људско, да би потврдио, показао, не одустајујући од нас, да смо ми његови. Од самог рођења Његовог, одбацујући Га, ми

показујемо колико смо нестабилни, а у исто време, Он не одступајући од Себе, од онога што Он јесте, од љубави према нама, непрестано је са нама. Према томе, нема разлога да, колико год да нам је тешко, а нема човека да му није тешко, такав не постоји, и то да ли ти је тешко или ти је лако, да ли си радостан или тужан, да ли си добар или зао, да ли мрзиш или волиш, не зависи ни од чега што се споља налази, то само зависи од наше везаности за Христа, у том смислу, од онога што је у нашем срцу. Линија, граница која раздваја добро и зло, лепо и ружно, правду и неправду, мржњу и љубав пролази кроз срце свакога од нас, то није нешто што се налази споља. Линија која раздваја добро и зло, која раздваја истину и лаж, пролази кроз моје срце, кроз твоје срце, кроз наша срца, и то не зависи од тога да ли пада киша или сија сунце, да ли је висока температура или ниска, да ли живимо на северном или на јужном полу, јер где год ми да одемо, и на југ, и на север, и на исток, и на запад, ми носимо себе и у себи своје срце, и у том срцу се одвија највећа и најважнија битка – битка за то, да ли ћемо бити људи или ћемо бити нељуди, битка за то – да ми будемо бољи, да се трудимо да будемо бољи, да би нам било боље, а не да се трудимо да нам буде боље, а ми да останемо исти. То не може. Ако очекујемо да нам буде боље, које долази споља, а да ми останемо исти, да се не трудимо, да будемо отворени једни према другима, да разумемо једни друге, да прихватимо једни друге, и нарочито онда када другачије мисли онај други од нас, да се трудимо да тражимо опроштај, или како кажу, да кажемо – „Извини“, јер нема шансе да се нисам огрешио о њу, о њега, о тебе, али и у исто време да опростим и теби, и теби, и теби, и свакоме, ако сам на било који начин се осетио повређеним. Без тога труда и напора, који значи да будем ја бољи, нема резултата који значи биће нам боље, да будем ја бољи од себе, да ти будеш бољи од себе, да он буде бољи од себе, она да буде боља од себе, онда је наравно логично да ће нам бити боље свима, да ћемо разумети да смо ми једно, да смо једни другима потребни, и да ми је сваки човек као икона Божија – брат, и свака жена сестра, и да само ако разумем то што ми Господ поручује, доживећу овај свет као рај, овде и сада, чак и кад немам ништа, јер, понављамо, БОГАТ је онај који има Бога, то јест онај који је разумео да је Бог у њему, и да га Бог воли, и који благодари. То је почетак свега, да благодаримо, да будемо захвални. Једно обично „Хвала“, и једно обично „Опрости“. У томе је сва тајна духовног живота, и сва лепота живота. Замислите какви су били светитељи Божији, каквих и данас има – подвижници. Ево што каже, и ви имате разне невоље и искушења, али неко је добровољно, примера ради свети Сава, који је био царског рода, добровољно је све оставио, и отишао на Свету Гору, и проводио време у испосницама, у пећинама, каквих је једна и код манастира

Студеница, гладовао, жеђавао, добровољно, у сиромашту живео, у подвигу, без постеље, без јастука меког, што је све имао у дому оца свог. Све то је учинио добровољно, из љубави према Христу, да би, лишавајући себе, било које врсте комфора, и унутрашњег и спољашњег од овог света, могао да оспособи своју душу, свој унутрашњи живот, своје унутрашње биће, за сагледавање дубљих тајни – тајне живота, за сагледавање смисла постојања.

Да ли смо ми, људи, створени само као биолошка бића, да бисмо живели у оквирима материјалних категорија? Спавамо, радимо, хранимо се и тако даље, или у нама постоји нешто више? Данашњи дан показује да смо не за нешто више, него да је Бог постао оно што није – по својој природи осиромашео, да би нама даровао све што не можемо ни да замислимо да постоји, а то значи Самога Себе, и зар постоји веће од тога? Тако да, ја се радујем да смо данас овде, и да Бог да, да се увек виђамо, да се радујемо једни другима, и да нико не мисли од нас да је власник било чега, ако ми нисмо власници ни свога живота, кад ћемо се родити, не зависи од нас, и када ћемо отићи из овога света, не зависи од нас. Шта ми поседујемо онда, људи моји? Шта ми имамо? – Немамо ништа. Не поседујемо ништа, осим онога што смо у Богу. Имамо само оно што нам Бог даје и што Бог хоће. Према томе, увек да кажемо „Хвала, слава Ти Господе на свему!“, како је рекао свети Јован Златоусти, када је одлазио у наручје Божије „Слава Богу на свему!“ – да нам живот протекне у благодарењу и онда ћемо се радовати, радујући се Богу и једни другима. Срећан празник, Христос се роди!

Ручку су присуствовали и Владика топлички Петар, викар Патријарха српског, презвитер Владимир Марковић, секретар Верског добротворног старатељства, г-ђа Кети Фенслоу, испред хуманитарне организације „Наши Срби“ из Чикага, свештенство и волонтери.

На крају ручка, отац Влада Марковић се захвалио Патријарху Порфирију, а потом је Његова Светост још једном истакао: „Хвала свима који се труде, хвала оче теби, хвала владици Петру који покушава да повеже разне делатности наше Цркве, епархије, на плану сведочења чињенице да смо у Цркви сви један организам, једно тело, независно од тога ко је шта, и хвала нашим сестрама из Чикага, сестри Кети и Лин, на заиста огромној љубави коју показују према Богу, пре свега, а потврђују ту љубав и кроз бригу о свима нама, и овде у Београду и читавој Србији, нека све Господ благослови и све да нас чува, и знам да вам није једноставно и лако. Колико до нас стоји тј. колико можемо ми ћемо се трудити увек да испунимо увек оно што Бог од нас тражи – а то је да оно што нам је дато видимо, не као моје појединачно, него

свих нас. А ви се трудите, опет, колико до вас стоји, да најпре молите се Богу, да се трудите да умножавате своју веру и сигуран сам да у томе, ако макар мало, направите један мали корак, да ће вам се отворити неке перспективе за које нисте ни слутили да ће бити могуће због ситуације у којој сте се нашли. Никада нико од нас није изгубљен, и никада не треба да пристане на коначни и пораз заувек, а показатељ да не пристане на то, јесте нада у Бога, поверење у то да Он боље зна од нас зашто је у нашем животу нешто овако, нешто онако. Потребно је да имамо трпљење, али и стрпљење. Ако трпимо, и трудимо се да се молимо Богу и да умножавамо своју веру и поверење у Њега, то трпљење ће постати стрпљење, тј. биће потребно до тачке када се све у моменту све може изменити, као што, на крају крајева, вероватно и многи од нас овде присутних су имали искуство да им се у тренутку све промени, измени, и када им се чинило да је све како треба, одједанпут је постало све како не треба, е па може и обрнуто, уствари још више може обрнуто јер у обрнутом смеру када се дешавају промене онда нисмо сами. Ви

ети, и све
данашњег

